www.tamilarangam.net

அல்பிரட் துரையப்பா முதல் காமினி வரை

அரசியல் தொடர்
அற்புதன் எழுதுவது

பிரேமதாசாவை சந்திக்க மறுத்த பிரபாகரன்

1987 நவம்பர் மாதத்தில் ஒருநாள். யாழ்ப்பாணம் சித்தங்கேணியில் டாங்கிகள் சகிதம் இந்தியப் படையினர் சென்று கொண்டிருக்கின்றனர்.

சோதியா தலைமையிலான மகளிர் அணியினர் பதுங்கி நிலை எடுத்து தாக்குதல் ஒன்றை ஆரம்பித்திருக்கின்றனர்.

இந்தியப் படையினரும் திருப்பித் தாக்குகின்றனர். மோதல் தீவிரமாகிறது.

இந்தியப் படையின் டாங்கி பெண் புலிகளின் தாக்குதலால் சிதறுண்டது.

மானிப்பாயில் இந்திய இராணுவத்தினர் ட்றக் ஒன்றில் சென்று கொண்டிருக்கின்றனர்.

பெண் ஒருவர் நின்று கைகாட்டி மறிக்கின்றார். பெண் என்றதும் ட்றக் நிறுத்தப்படுகிறது.

திபு திபுவென்று பாய்ந்து வரும் பெண் புலிகளால் ட்றக் அபகரிக்கப்படுகிறது. இந்தயப் படையினர் ட்றக்கைவிட்டு தப்பியோடுகின்றனர்.

இத்தாக்குதலிலும் சோதியா பங்கு கொண்டார். அதன்பின்னர் வன்னிக்காட்டுப் பகுதியில் இந்தியப் படையினருடன் நடைபெற்ற மோதல்களிலும் சோதியா பங்கு கொண்டார்.

காட்டில் கிணறுகள் வெட்ட வேண்டி இருந்தது. மகளிர் அணியுடன் சேர்ந்து சோதியாவும் ஈடுபட்டார்.

காட்டு வாழ்க்கையில் உடல் நலம் பாதிக்கப்பட்ட நிலையில் 11.01.1990ல் சோதியா மரணமானார்.

சோதியாவின் மரணத்திற்கு புலிகளால் விடுக்கப்பட்ட அஞ்சலிக் கவிதை:

“மூலையில் பெண்ணை
முடங்க விட்டவரின்
காதில் ஓங்கி
அறைந்த கை அவள்!
நேரில் பகைவர்
கவச வண்டியை
மோதி உடைத்த
மூச்சு அவள்!”

பிரபா–ஹமீத்

திருக்கோணமலையிலும், பருத்தித்துறையிலும் தமிழ்ப் பெண்கள் சிலருடன் பொலிசார் அத்துமீறி நடந்ததை அடுத்து, புலிகளுக்கும் பொலிசாருக்கும் இடையே பிரச்சனை ஏற்பட்டது. பருத்தித்துறை பொலிஸ் நிலையம் புலிகளால் சுற்றி வளைக்கப்பட்டது. பொலிசார் அத்தனை பேரும் வாகனங்களில் ஏற்றப்பட்டு பலாலி இராணுவ முகாமுக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டனர்.

திருமலையில் பொலிசாரின் நடத்தை குறித்து விசாரிக்க உயர் அதிகாரிகள் ஒப்புக் கொண்டனர்.

வல்வெட்டித்துறையில் இருந்த பொலிஸ் நிலையமும் புலிகளால் முற்றுகையிடப்பட்டது. அங்கிருந்த பொலிசாரும் பலாலி இராணுவ முகாமுக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டனர்.

பொலிஸ் நிலையங்களை இயங்க விடக்கூடாது என்பதுதான் புலிகளின் நோக்கமாக இருந்தது.

பொலிஸ் நிலையங்களை யாழ்ப்பாணத்தில் புலிகள் முற்றுகையிட்ட சம்பவத்தால் அரசு, புலிகள் பேச்சு முறிவடையுமோ என்ற சந்தேகம் ஏற்பட்டது.

தனது முக்கிய அமைச்சரான ஏ.சி.எஸ். ஹமீத்தை யாழ்ப்பாணம் அனுப்பி வைத்தார் பிரேமதாசா.

பலாலி இராணுவ முகாமில் சென்று இறங்கிய ஏ.சி.எஸ். ஹமீத்தை புலிகள் வரவேற்று அழைத்துச் சென்றனர்.

இன்னொரு, நாட்டின் அமைச்சருக்கு கொடுக்கப்படும் வரவேற்புப் போன்றே அது அமைந்திருந்தது.

பிரபாகரனை நேரில் சந்திக்க விரும்புவதாக அமைச்சர் ஹமீத்திடம் கூறி அனுப்பியி

ருந்தார் பிரேமதாசா.

யாழ்ப்பாணம் சென்ற அமைச்சர் ஹமீத்தை பிரபாகரன் சந்தித்தார்.

இலங்கை அமைச்சர் ஒருவரை பிரபாகரன் சந்தித்தது அதுதான் முதற்தடவையாகும். பிரபாகரனை சந்தித்த ஒரே ஒரு இலங்கை அமைச்சர் இன்றுவரை ஏ.சி.எஸ். ஹமீத்தான்.

1990 ஏப்ரல் 18ம் திகதி சந்திப்பு நடைபெற்றது. பிரபாகரனுடன் மாத்தையா, அன்ரன் பாலசிங்கம், யோகி, யாழ் மாவட்ட புலிகளின் தளபதி பானு, திருமதி அடேல் பாலசிங்கம் ஆகியோர் கலந்துகொண்டனர்.

மறுப்பு

ஜனாதிபதி பிரேமதாசாவின் விருப்பத்தை பிரபாகரனிடம் நேரில் தெரிவித்தார் அமைச்சர் ஹமீத்.

“வடக்கு-கிழக்கு மாகாண சபை கலைக்கப்படட்டும், ஆறாவது சட்ட திருத்தம் நீக்கப்படட்டும் மேலும் எமக்குள் புரிந்துணர்வான சூழல் ஏற்படட்டும், ஜனாதிபதி பிரேமதாசாவை சந்திக்கலாம்” என்று பிரபாகரன் கூறிவிட்டார்.

பிரேமதாசாவை சந்திப்பதை தவிர்க்கவே பிரபாகரன் விரும்பினார். ஹமீத்தை சந்திக்கக்கூட பிரபாகரன் விரும்பியிருக்கவில்லை. அன்ரன் பாலசிங்கம், மாத்தையா ஆகியோர் மிக வற்புறுத்தியதாலேயே சந்திக்க முன்வந்தார்.

பிரேமதாசா சர்வகட்சி மாநாடு ஒன்று ஆரம்பித்த உடனேயே பிரேமதாசாவுடன் பேச்சை முறிப்பதற்கான காலகட்டம் நெருங்கிவிட்டது என்று பிரபாகரன் முடிவு செய்துவிட்டார்.

யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள கலை இலக்கியவாதிகளை பிரபாகரன் சந்தித்து உரையாடினார்.

அப்போது பிரபாகரன் கூறியது இது தான்: “எல்லோரும் சண்டை முடிந்துவிட்டது என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இனிமேல்தான் சண்டை ஆரம்பமாகப் போகிறது.

சிங்கள அரசாங்கங்கள் தாமாக முன் வந்து எங்கள் உரிமைகளை ஒருநாளும் தரப்போவதில்லை.

நீங்கள் அனைவரும் மக்களை போர் ஒன்றை எதிர்கொள்ளும் விதமாக, உறுதி குலையாதவிதமாக தயார்படுத்த வேண்டும்” என்று கூறினார்.

இன்னொன்றையும் அங்கு கூறினார்: “பேச்சு நடத்தும் எங்கள் ஆட்களுக்கு ஒரு காலவரையறை கொடுத்திருக்கிறேன். அதற்குள் சரிப்பட்டுவராவிட்டால் நான் சண்டையை தொடங்குவேன். அப்போது நீங்கள் கொழும்பில் நிற்கிறீர்களோ, யாழ்ப்பாணத்தில் நிற்கிறீர்களோ என்று பார்த்துக் கொண்டிருக்க மாட்டேன் என்றும் எங்கள் ஆட்களிடம் கூறியுள்ளேன்” என்றும் பிரபாகரன் தெரிவித்தாராம்.

அன்னை பூபதி நினைவு நாளை முன்னிட்டு பிரபாகரன் விடுத்த செய்தியிலும், சுதந்திரத்தீயை அணையாது பாதுகாப்போம்” என்றே குறிப்பிட்டிருந்தார்.

பிரபாகரன் விடுத்த செய்தியின் சுருக்கம்:

எமது புனித விடுதலைப் போராட்டத்தில் வரலாற்று காவியமாகிவிட்ட தியாகிகளில் அன்னை பூபதி உன்னத இடத்தை வகிக்கிறார்.

ஒரு பெண்ணாக, ஒரு தாயாக, குடும்பத்தின் தலைவியாக சாதாரண பற்று உறவுகளைத் துறந்து தனது இன விடுதலைக்காக தனது உயிரை அர்ப்பணித்தார்.

பிரபாகரனின் கருத்துக்கள் மற்றும் பிரேமதாசாவின் இழுத்தடிப்புக்கள் என்பவற்றை உற்று நோக்கியவர்களுக்கு யுத்தம் விரைவில் வெடிக்கப்போகிறது என்பது தெரிந்துவிட்டது.

09.05.90 அன்று புலிகளின் மக்கள் முன்னணி ஒரு அறிக்கை வெளியிட்டது.

‘ஒரு இலட்சம் மலையக தமிழ் மக்களை கட்டாயமாக நாடு கடத்த இலங்கை அரசு முயற்சி செய்கிறது.

மலையகத்தில் வாழும் தமிழ் மக்கள் அனைவரும் இலங்கையின் குடிமக்களே. அவர்கள் அனைவருக்கும் குடியுரிமை உடனே வழங்கப்படவேண்டும்.

மலையக மக்களை திருப்பி அனுப்ப செய்யப்பட்ட ஒப்பந்தங்கள் அந்த மக்களை கலந்தாலோசிக்காமல் செய்யப்பட்டவை.

ராஜிவ்-ஜே.ஆர். ஒப்பந்தம் இன்று செத்துவிட்டதைப் போலவே அந்தப் பழைய ஒப்பந்தங்களும் செல்லுபடியற்றவை.

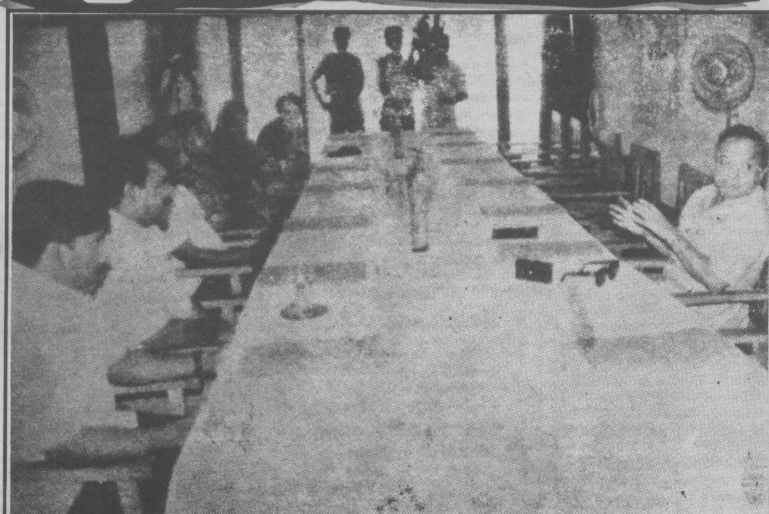

யாழ்ப்பாணத்தில் பிரபா–ஹமீத் சந்திப்பு

மலையக தமிழ் மக்களை நாடு கடத்தும் முயற்சிகளை வன்மையாக கண்டிக்கிறோம்' என்று அறிக்கையில் தெரிவிக்கப்பட்டது.

ஈரோஸ் மாற்றம்

ஈரோஸ் இயக்கம்மீது புலிகள் வெளிப்படையாகவே கண்டனம் தொடுத்தனர்.

இந்திய உளவுப் பிரிவான ‘றோ’வுடன் ஈரோஸ் தலைவர்களில் ஒருவரான சங்கர்ராஜூக்கு தொடர்பு இருந்தது.

மற்றொரு தலைவரான பாலகுமார் புலிகளுடன் தொடர்பாக இருந்தார். ஈரோஸ் இரட்டை வேடம் போடுகிறது என்று புலிகள் பகிரங்கமாகவே தெரிவித்தனர்.

இதனையடுத்து பாலகுமார் பத்திரிகையாளர் மாநாடு ஒன்றை நடத்தினார்.

“தமிழ் பேசும் மக்களின் தேசிய சக்தியின் முழுமையான வெளிப்பாடாக விடுதலைப் புலிகள் திகழ்கின்றனர். தமிழ் மக்களுக்கு எதிரான அடக்குமுறைக்கு எதிர்ப்பு, தேசிய பாதுகாப்பு ஆகிய உணர்வுகளின் அடையாளச் சின்னமாகவும் புலிகள் திகழ்கின்றனர்.

தனித்துவமான தலைமையாக அவர்கள் உருவாகட்டும். அதற்கு நாங்கள் துணை நிற்கிறோம்” என்று கூறினார் பாலகுமார். (தொடர்ந்து வரும்)

பலிக்களமும் பகடைக்காயும்

யாழ் மாநகர முதல்வர் திருமதி யோகேஸ்வரன் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டுள்ளார்.

தனது ஐம்பத்தெட்டு வயதுக்குப் பின்னர் அரசியலுக்கு வந்தவர் அவர். வந்தவர் என்பதைவிட வரவைக்கப்பட்டவர்.

1994ல் நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலில் அரசியலில் புது முகமாக அவரை அறிமுகம் செய்தனர் கூட்டணியினர்.

கொழும்பில் திரு. குமார் பொன்னம்பலம் தலைமையில் போட்டியிட்ட சுயேட்சைக் குழு சார்பாகவே அவர் போட்டியிட நிறுத்தப்பட்டார்.

குமார் பொன்னம்பலம் தலைமையிலான சுயேட்சைக் குழுவுடன் கொழும்பில் கைகோர்த்த கூட்டணியினர் தமது வேட்பாளராக திருமதி யோகேஸ்வரனை வழங்கினார்கள்.

வெற்றிபெறவே போவதில்லை என்று நன்கு தெரிந்த நிலையில்தான் திருமதி யோகேஸ்வரனை தள்ளிவிட்டனர்.

அதேசமயம் பொதுஜன முன்னணியுடனும் கூட்டணிக்கு மறைமுகமான உறவு இருந்தது. அதனால் இராஜரத்தினம் என்பவரை மக்கள் செல்வாக்குள்ள வேட்பாளர் என்று பொதுஜன முன்னணி பட்டியலில் போட்டியிட கூட்டணியின் முக்கிய பிரமுகர் ஒருவரே சிபாரிசு செய்தார்.

குமார் பொன்னம்பலம் தலைமையிலான சுயேட்சைக்குழு தோல்வி பெற வேண்டும் என்று திட்டமிட்டு, தமிழ் வாக்குகளை உடைக்கவே குறிப்பிட்ட பிரமுகர் அப்படி ஒரு நாடகம் ஆடினார்.

எனவே, தோற்கவேண்டும் என்று விரும்பிய ஒரு குழுவுக்கு கூட்டணியினரால் வழங்கப்பட்ட வேட்பாளர்தான் திருமதி யோகேஸ்வரன். அதற்கு முன்னர் கணவர் இருந்த காலத்தில்கூட அரசியலின் பக்கம் அவர் தலைவைத்துப்படுத்தது கிடையாது.

திருமதி மங்கையர்க்கரசி தலைமையில் மகளிர் பேரவை இயங்கியது. சத்தியாக்கிரகம், உண்ணாவிரதம் என்று பல போராட்டங்களில் மகளிர் பேரவை பங்கு கொண்டது உண்டு. கூட்டணித் தலைவர்களில் ஒருவரான யோகேஸ்வரனின் பாரியார் அவற்றில் கலந்து கொண்டதே கிடையாது.

கணவர் இறந்து ஐந்து வருடங்களின் பின்னர்தான் அரசியலில் இறங்கினார் அவர்.

கொழும்பில் தோல்வி நிச்சயம் என்று கருதி தேர்தலில் இறக்கப்பட்ட அந்த அபலைப் பெண்மணி, சுடப்படுவது நிச்சயம் என்று கருதப்பட்ட யாழ் தேர்தல் களத்தில் அவசர அவசரமாக முன்னிறுத்தப்பட்டார்.

யாழ் மாநகர சபைத் தேர்தலில் போட்டியிடத்தக்க பல பிரமுகர்கள், நீண்டகால அரசியல்வாதிகள் கூட்டணியில் இருந்தனர்.

மாவை சேனாதிராஜா முன்னர் யாழ் பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்தவர். அவர்தான் நிறுத்தப்படுவார் என்று கருதப்பட்டது.

யாருமே முன்வரவில்லை. அதன்பின்னரே திருமதி யோகேஸ்வரனை தொடர்பு கொண்டு பலிக்களத்திற்கு அனுப்புவதுபோல தேர்தல் களத்திற்கு அனுப்பிவைத்தனர்.

தேர்தலை பகிஷ்கரிக்குமாறு புலிகள் நேரடியாகக் கூறவில்லை. அவ்வாறு கூறினால் படையினரே முன்னின்று தேர்தலை நடத்தி முடிக்கலாம் என்று கருதியே பகிஷ்கரிப்பு அறிவித்தல் விடுக்கவில்லை.

ஆயினும், ‘உலகை ஏமாற்றுகின்ற கபட நாடகமே இது’ என்று தமது கருத்தைப் புலிகள் கூறியிருந்தனர். அதுதவிர, தமிழர் விழிப்புக்குழு என்ற பெயரில் வேட்பாளர்களுக்கு எச்சரிக்கைகளும் அனுப்பப்பட்டிருந்தன.

தேர்தல் தொடர்பாக புலிகளின் கருத்துக்கள் மற்றும் விழிப்புக் குழுக்களின் பிரசுரங்கள் தொடர்பாக முரசிலும் செய்திகள் வெளியாகி இருந்தன.

யாழ் குடாநாட்டில் உள்ளூராட்சித் தேர்தலில் தமிழ்க் கட்சிகள் போட்டியிட முன் வந்த பின்னர்தான் அங்கு தமிழ்க் கட்சிகள்மீது புலிகளது தாக்குதல்கள் ஆரம்ப

மாகின. அதற்கு முன்னர் ஒரு வருடகாலம் ஏனைய தமிழ்க் கட்சிகள் யாழில் இருந்தன. எங்கும் சிறு தாக்குதல்கூட நடைபெறவில்லை.

“எங்கள் வழியில் குறுக்கிடாமல் மக்களுக்கு உதவி செய்யுங்கள்” என்று தமிழ்க் கட்சிகளது உறுப்பினர்கள் சிலருக்கு புலிகள் கூறியதும் உண்டு.

ஆனால், உள்ளூராட்சித் தேர்தலில் போட்டியிட தமிழ்க் கட்சிகள் முன்வந்த பின்னர், அரசின் ஏமாற்று நாடகத்தில் பங்கு கொள்ளும் கட்சிகள் என்ற கோணத்தில் புலிகளது குறி இக்கட்சிகள்மீதும் திரும்பி உள்ளது.

புலிகள் மட்டுமல்ல, தமிழ்ப் பத்திரிகைகள், புத்திஜீவிகள், மக்கள் என்று சகல தரப்பினதும் கடும் எதிர்ப்பின் மத்தியில்தான் தமிழ்க் கட்சிகள் தேர்தலில் போட்டியிட்டன.

யாழ் இராணுவ நிர்வாகம், காணாமல் போனோரின் அவலக் கதைகள், அரசியல் தீர்வு இழுத்தடிப்புக்கள் என்று பல்வேறு விடயங்களை மூடிமறைத்து, உலகின் கண்களுக்கு யாழ் நிலவரத்தை வெள்ளையடித்துக் காண்பிக்க நடந்த தேர்தலே உள்ளூராட்சித் தேர்தல்.

பத்திரிகைகள், புத்திஜீவிகள், மக்கள் என்று சலக தரப்பாரினதும் கருத்துக்களைப் புறங்கையால் தள்ளிவிட்டே தமிழ்க் கட்சிகள் இத் தேர்தலில் போட்டியிட்டன.

அபிவிருத்தி என்றும், அடிப்படை வசதிகளை மக்களுக்கு ஏற்படுத்தலாம் என்றும் இக் கட்சிகள் மக்களை ஏமாற்றின. தேர்தலில் போட்டியிடாவிட்டால்கூட, உள்ளூராட்சி அதிகாரிகள் மூலம் அதனை செய்ய இக் கட்சிகள் அழுத்தம் கொடுத்திருக்கலாம்.

உள்ளூராட்சித் தேர்தல் மூலம் மக்களுக்கு கிடைக்கும் பயனைவிட அரசுக்கு கிடைத்த பலன் பல மடங்காகும். நான்கு கட்டடத்தை உ.சபைகளால் கட்ட முடியும். நாற்பது கட்டடத்தை உடைக்குமளவுக்கு போரை விரிவுபடுத்த உலக உதவி பெற இத் தேர்தல் உதவியுள்ளதே. அதனை எப்படி நிறுத்துவது?

எனவே, யாழ் உள்ளூராட்சித் தேர்தல் என்பது அரசின் நாடகத்தில், அரசுக்கு சாதகமான வியூகத்தில் தமிழ்க் கட்சிகள் பங்குகொண்ட தேர்தல் என்பதே உண்மை.

எனவே அரசுக்கு எதிராகப் போராடும் புலிகளின் எதிர்த்தாக்குதலையும் எதிர் பார்த்தே இக்கட்சிகள் தேர்தலில் குதித்திருக்க வேண்டும்.

ஒன்றில் மரணத்தை எதிர்பார்த்து காத்திருக்க வேண்டும். அல்லது மரணத்தை தடுக்க அரச படைகளுடன் நின்று முயற்சிக்க வேண்டும். தங்களுக்காக போட்டியிட்ட கட்சிகளது உறுப்பினர்களை பாதுகாக்கும் பொறுப்பு அரசுக்கு இருக்கிறது.

அதைவிடுத்து, பாதுகாப்பின்றி இருந்தார் என்பதும், சகோதரப் படுகொலை என்ற பழைய வார்த்தைப் பிரயோகங்களை கூறுவதும் அர்த்தமற்றது.

புலிகள் தாக்குவார்கள் என்பது தெரிந்தும் பாதுகாப்பின்றி இருந்தது முட்டாள்தனம். தங்களால் தேர்தல் களத்தில் பலிக்கடாவாக இறக்கப்பட்ட ஒருவரது பாதுகாப்பில் கூட்டணித் தலைமை அக்கறை இன்றி இருந்தது பொறுப்பற்றதனம்.

தேர்தலில் போட்டியிடுவோருக்கும், வெற்றி பெறுவோருக்கும் உயிராபத்து என்று தெரிந்து கொண்டே தேர்தலை நடத்தியது அரசு. அதே அரசு தனது விருப்பப்படி போட்டியிட்ட ஒருவரை பாதுகாக்கத் தவறிவிட்டது.

திருமதி சறோஜினி யோகேஸ்வரன் அனுதாபத்துக்குரியவர். ஏனெனில் முன்கூட்டியே தெரிந்த பலிக்களத்தில் பகடைக்காயாக உருட்டப்பட்டுவிட்டார். அவரது உயிர்பற்றி அவரது சகாக்களே அக்கறைப் படவில்லை. மாண்டபின்னர் வழக்கம் போல பூசிமெழுகி ஏதேதோ கூறுகிறார்கள். சுட்டது புலிகள்தான் என்று சொல்ல வழக்கம்போல தயங்கியும் உள்ளனர்.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்